

ΑΣΤΡΟΣΟΦΙΑ – ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑ

Εκατοντάδες αιώνων παρήλθον αφότου διά πρώτη φορά ο άνθρωπος, υψώνοντας το βλέμμα του προς τον ουρανό, θέλησε να εισδύσει στα μυστήρια του.

Άγρυπνος παρατηρητής, κατόπτευσε καί χάραξε ύστερα στην μνήμη του όλες τις φανερές κινήσεις των άστρων καί όλα τα συμβαίνοντα στην φύση καί εκδηλούμενα στο στρώμα τού κόσμου μας.

Όταν ο άνθρωπος υποτάχτηκε στις κοινωνικές οργανώσεις καί την κοινωνική ζωή, οι παρατηρήσεις του, οι οποίες αρχικώς ήταν ατομικές, έγιναν το αντικείμενο μεθοδικής και συστηματικής εργασίας, διά τής αμίλλης πλείστων προσώπων ασχολούμενων προς την ίδια κατεύθυνση. Και βλέπουμε την Χαλδαία 40 αιώνες πρό Χριστού, ως επίσης καί την Αίγυπτο, να είναι αντίζηλοι στην **Αστρολογική Επιστήμη**.

Υπό την προσωνυμία Αστρολογία, την αρχαιότερη των επιστημών στην οποία διέτριψε ο ανθρώπινος νους, έχει επικρατήσει στην ευρύτερη αντίληψη, « ένα είδος δεισιδαίμονος και λογικά αστήρικτης πρακτικής, συνονθύλευμα μεταφυσικών και ακατονοήτων αποκυημάτων, νοσηρής ως επί το πλείστον φαντασίας, άρρηκτα συνδεδεμένης με μαγικές έννοιες και ανάλογες μυστηριακές τελετουργίες, μακράν απέχουσες από το θρησκευτικό συναίσθημα, ενίοτε δε ενάντιες προς αυτό και γενικότερα προς την λατρεία τού Θείου, αντίληψη εν κατακλείδι, η οποία αποσκοπεί στην πρόγνωση του μέλλοντος.»

Ένας τέτοιος ορισμός δίνει πολύ στενή αίσθηση τής σημασίας και του ρόλου τον οποίο διεδραμάτισε η αστρολογία στο παρελθόν, όταν είχε εναποτεθεί στα χέρια μνημένων διδασκάλων. Παρερχομένου του χρόνου και επελθούσης τής βεβηλώσεως των μεγάλων αρχών και νόμων από αμυήτους λόγω συμφέροντος, βαθμηδόν έχασε το φιλοσοφικό και ιερατικό της χαρακτήρα. Η απώλεια αυτή είχε ακόμη τραγικότερη επίπτωση, αφού επέφερε καταλυτικό πλήγμα στην προέλευσή της, η οποία αργότερα αποδόθηκε σε ενάντιες προς το αληθινό θρησκευτικό συναίσθημα δυνάμεις, με αποτέλεσμα όχι μόνον από της σκοτεινής εποχής του μεσαίωνα αλλά και λίγους αιώνες μετά την εγκαθίδρυση του Χριστιανισμού, να αποσπασθή από τις αρχαίες παραδόσεις και πεποιθήσεις, για να επικρατήσει τελικά ένα αμιγές

θηρσκευτικό συναίσθημα όλως απαλλαγμένο από προσμίξεις των αρχαίων λατρειών και ιερατικών επιστημών. Έτσι απέβη ως επί το πλείστον ένα σύνολο δεισιδαιμόνων κανόνων τους οποίους οι εξ επαγγέλματος αστρολόγοι, όπως συμβαίνει με τους κατά καιρούς καιροσκόπους, αποτυφλωμένοι από την δυνατότητα της δυνάμεως της γοητείας και της επιρροής που ασκεί η εν γένει μεταφυσική αντίληψη στο πνεύμα του ανθρώπου, **χρησιμοποίησαν προς χρηματισμό.**

Με τον τρόπο αυτόν από το ένα μέρος η επίδραση της επίσημης εκκλησίας που καταδικάζει την αστρολογία ταυτίζοντάς την με την μαγεία και από το άλλο μέρος το σχίσμα που επήλθε ανάμεσα στην αστρολογία και στην αστρονομία, με επικράτηση τής αστρονομίας σαν επίσημης επιστήμης, επέρχεται το πλήγμα επί της αρχαιοτέρας τών επιστημών. Όπως όμως συμβαίνει πάντοτε, η ροπή του ανθρωπίνου πνεύματος στην αναζήτηση της ταυτότητας του παρελθόντος του, επέπρωτο να φέρη την αστρολογία, όπως και τις άλλες μυητικές επιστήμες, κατά τα τελευταία χρόνια στο προσκήνιο και να την υποβάλλη στην ψυχραιμη και επιστημονική έρευνα.

Πολλοί ερευνητές, εμφορούμενοι από την δίψα της αλήθειας, στην προσπάθειά τους να συνδέσουν τον πολιτισμό του παρελθόντος με τον παρόντα και να διατυπώσουν τις αρχές της ομοιότητας και της ανομοιότητας ώστε να παρακολουθήσουν την διαδρομή της εξελίξεως του ανθρωπίνου πνεύματος και των επιστημών ανά τους αιώνες, αφού επί μακρόν υπέβαλαν σε αυστηρό και αμερόληπτο έλεγχο τους κανόνες και τις αστρολογικές δοξασίες, συνήγαγαν συμπεράσματα μη απέχοντα από τις θεωρίες του Πτολεμαίου και άλλων, που διατυπώθηκαν πριν από δύο και πλέον χιλιάδες χρόνια.

Όπως καταδεικνύει η ετυμολογία του όρου αστρολογία, η επιστήμη αυτή γνωρίζει το χαρακτήρα και τις ατομικές ιδιότητες κάθε αστέρα, ειδικά δε εκείνων τού πλανητικού μας συστήματος.

Η γνώση αυτή δεν πρέπει να **συγχέεται** με την της νεωτέρας αστρονομίας, διότι δεν πρόκειται περί της υλικής κατασκευής και της φύσεως τών ουρανίων σωμάτων, με τα οποία ασχολείται η αστρονομία από της αποσπάσεώς της από την αστρολογία, αλλά περί της επιδράσεως μεταξύ των και επί των εν γένει όντων των κατοικούντων επ' αυτών.

Έτσι λοιπόν : « **Αστρολογία είναι το σύνολο τής επιστήμης η οποία αναζητά και ερευνά τις σχέσεις που υφίστανται ανάμεσα στα γήινα φαινόμενα και στις επιδράσεις τών ουρανίων σωμάτων.**»

Το άστρο, το φωτεινό τούτο σημείο στο διάστημα, που λάμπει διά του τρέμοντος καί ωχρού φωτός του, το άστρον, το οποίο στον οφθαλμό τού νυκτερινού ταξιδιώτου, διασχίζοντας την χώρα του, φαίνεται ως το πλέον ακίνδυνο αντικείμενο τής φύσεως, το άστρο τούτο, έκ της τώσον μακρυνής έδρας του ενεργεί διά δυνάμεως αφαντάστου επί τού πεπρωμένου εκείνων, οι οποίοι το παρατηρούν ή το θαυμάζουν ή απολαμβάνουν απλώς την θέα του.

Οί αστέρες, εκτός τής έπηρείας, την οποία έχουν, ριζικής καί βαθείας, επί τών ανθρώπινων όντων, δονούμενοι διηλεκώς στο άπειρο, ενεργούν με αυτόματο τρόπο, επί παντός όντος το οποίο αντιμετωπίζει τις ακτίνες των, είχε κατά την ανατολή είτε κατά τήν περίοδο της προόδου των είς τον νυχτερινό ουρανό τής γης. Τα φαινόμενα τής αστρικής αυτής ενέργειας, εκδηλώνονται περισσότερο σε όσους ζούν στην φύση, όπως στους ποιμένες καί τούς άλλους εργάτες τής γής, οι οποίοι κατά την ανάπαυσή των θαυμάζουν τα άστρα.

Καθ' όλην την αρχαιότητα, η Αιγυπτος και η Χαλδαία εγένοντο ένδοξοι διά την πρόοδο που επέτυχαν επί της αστρολογικής επιστήμης και παρά τα φοβερά μέτρα που είχαν λάβει για να την διατηρήσουν μυστική, παρά τον θανάσιμο όρκο στον οποίο υπέβαλαν στους μουμένους η αστρολογική επιστήμη, όταν διέρευσε εκτός τών ορίων τής χώρας τής γεννήσεώς της έγινε γνωστή στην αρχαία Ελλάδα, στην Ιωνία καί διά μέσου τής Ρώμης, έφτασε μέχρι τών κόλπων της αρχαίας Γαλατίας, όπου οι Ιερείς καί αί Ιέρειαι της, ήσαν ήδη, έτοιμοι για να λάβουν την αποκάλυψη αυτή.

Η μεσολάβηση τού Χριστιανισμού έδωσε φοβερό κτύπημα στην αστρολογική επιστήμη. Τα ιερά και οι βωμοί τής Χαλδαίας καί τής Αιγύπτου συνετρίβησαν. καθώς καί τής Ελλάδος καί τής Ρώμης καί η αστρολογία, από Ιερά επιστήμη, εγένετο απόκρυφος, διατηρούμενη μεταξύ τών διανοουμένων ανθρώπων.

Έκτοτε, **οι κανόνες, οι νόμοι καί οι κλείδες**, που αποτελούν την επιστήμη αυτήν που αποκαλύφθηκε στους βέβηλους, λησμονήθηκαν ή χάθηκαν.

Καί παρά τις απόπειρες σοβαρών προσώπων καί άλλων είλικρινών καί ακαταπόνητων εργατών η αστρολογία παρέμεινε ένα σύνολο αξιωμάτων αυθαιρέτων προτάσεων καί θεωριών και πάντοτε αλλοιούμενη, έφθασε μέχρι ημών

ως εικόνα εξ ολοκλήρου παραμορφωθείσα χωρίς να έχει πλέον καμία σχέση προς την **Αρχαία Αστρολογία**.

Η γνωστή, συνεπώς, αστρολογία σήμερα έχουσα τις αρχές της από τής Χαλδαίας καί τής Αίγυπτου, παρόλο που διατηρεί μερικά στοιχεία αληθείας, δεν είναι εκείνη η οποία δύναται να ικανοποιεί τον άνθρωπο τού σημερινού αιώνα, ούτε εκείνη η οποία δύναται συμφιλιώσει την υλιστική επιστήμη, που αγαπάει τις έριδες καί άλλως τε είναι ισχυρογνώμων, πρὸς κάθε προσπάθεια πνευματικότητας.

Στις ακτές, έν τούτοις, τής Ανατολικής Μεσογείου, ευλαβείς υπάρξεις διατηρούσαν μίαν επιστήμη, ονομασθείσαν **ΑΣΤΡΟΣΟΦΙΑ**, στην οποίαν έδωσαν κοιτίδα, την Σχολή τού Πυθαγόρα.

Ένας από τους μύστες αυτούς μετέδωσε σε δύο άτομα τα στοιχεία τής Επιστήμης αυτής; την οποίαν αποκαλούσε « **Ορφική** » και χάρις στα άτομα αυτά παρουσιάζουμε σήμερα στοιχεία τής Επιστήμης αυτής η οποία αναλύει με λογικό και μαθηματικό τρόπο τα αίτια και παρουσιάζει τα αποτελέσματα καταλήγοντας σε συμπεράσματα.